

kunne intervenere i en medlemsstats indre forhold, hvilket var et principsspørgsmål af største rækkevidde. Det hævdedes bl. a. af den belgiske udenrigsminister, Spaak, som deltog i debatten med et indlæg, der gjorde betydeligt indtryk, at det ville kunne få uoverskuelige konsekvenser, hvis det blev almindeligt accepteret, at man i FN kunne drøfte staternes indre anliggender. Han understregede, at hvis ikke art. 2, stk. 7, i sin tid var blevet indsat i pagten, ville et væsentligt antal stater, som nu var repræsenteret i forsamlingen, dengang have opgivet enhver tanke om at blive medlemmer. Heller ikke ud fra et politisk synspunkt ville det være tilrådeligt at drøfte sagen i FN, idet man utvivlsomt ville kunne opnå bedre resultater gennem direkte venskabelige henstillinger til den franske regering.

Fra fransk side understregede udenrigsminister Pinay, at en beslutning om at sætte Algier på dagsordenen ville kunne få alvorlige konsekvenser for Frankrigs forhold til De Forenede Nationer.

Ved afstemningen i plenarforsamlingen stemte 28 lande (deriblandt foruden forslagsstillerne østblokken, Jugoslavien, Grækenland, Philippinerne samt visse latinamerikanske lande) for spørgsmålets optagelse på dagsordenen. Imod stemte 27 (de skandinaviske lande, Frankrig, Benelux, Storbritannien, USA samt en række latinamerikanske lande). 5 lande (deriblandt Island) undlod at stemme.

Efter afstemningen erklærede den franske udenrigsminister, at hans regering afslog at acceptere nogen intervention fra FN imod pagtens bestemmelser, og at den franske regering ville betragte som ugyldig enhver rekommandation fra forsamlingens side i denne forbindelse. Den følgende dag trak Frankrig i protest sin delegation tilbage fra De Forenede Nationers plenarforsamling.

Den tiltagende afspænding i Algerie i sammenhæng med det udbredte ønske om atter at se Frankrig som deltager i FN's arbejde skabte i samlingens løb grundlag for en aktion fra forskellige latinamerikanske landes side, idet de delegerede for Chile, Colombia, Cuba og Ecuador i et brev af 23. november til generalsekretæren anmodede om forelæggelse for plenarforsamlingen af et forslag om fjernelse af Algierspørgsmålet fra dagsordenen i henhold til forret-

ningsordenens art. 22. Det lykkedes den indiske delegerede Krishna Menon, som havde udfoldet energiske bestræbelser for at mægle mellem parterne, at opnå fransk og arabisk tilslutning til et forslag om, at plenarforsamlingen skulle bestemme ikke længere at drøfte Algierspørgsmålet og derfor ikke længere være beskæftiget med dette punkt på 10. samlings dagsorden.

Dette forslag fremsattes i 1. udvalg, hvor det vedtoges uden afstemning den 25. november 1955. I et påfølgende møde i plenarforsamlingen samme dag vedtoges forslaget ligeledes uden afstemning.

Frankrig genoptog derefter sin deltagelse i plenarforsamlingens møder den 29. november.

10. Vest Ny Guinea.

(Dagsordenens punkt 65).

Under debatten om denne sags optagelse på dagsordenen understregede den indonesiske delegerede, at spørgsmålet denne gang var bragt frem, ikke som forrige år (se beretningen om 9. samling, spalte 863) af Indonesien alene, men af 15 medlemsstater, hvilket vidnede om dets betydning. Indonesien nærrede tillid til, at det ville være muligt for De Forenede Nationer at løse dette spørgsmål, som naturligt hørte ind under FN's kompetence. Den indonesiske regering lagde vægt på og ville gøre alt for at opnå en fredelig løsning.

Den hollandske delegerede udtalte, at spørgsmålet ikke var af en sådan karakter, at det berørte den internationale fred og sikkerhed, og at hans regering ikke følte sig overbevist om, at en drøftelse i FN ville være det rette middel til at nå en løsning på sagen. Han henviste til drøftelserne under forrige års plenarforsamling, hvor det var blevet fremhævet, at Ny Guinea netop var udtrykkelig undtaget fra de områder, for hvilke suveræniteten var blevet overført fra Holland til Indonesien, og at en afgørelse af Ny Guineas tilhørsforhold ikke kunne træffes af andre end den lokale befolkning selv, som af Holland havde fået et højtideligt løfte om til sin tid at få adgang til selv at bestemme sin skæbne. Man måtte spørge, om der siden sidste år var sket nye ting, der kunne retfærdiggøre en fornyet drøftelse af spørgsmålet, og om en optagelse af sagen i FN